

УДК 325.254.4(71:=866)

Марија ТАШЕВА

МАКЕДОНСКАТА ЕТНИЧКА ГРУПА ВО КАНАДА

Канада како имигрантско подрачје

Поради климатските услови и нивото на индустрискиот развој кој долго време заостанувал зад оној во Соединетите Држави, Канада не им се чинела толку привлечна на европските иселеници како нејзиниот јужен сосед. Затоа и таа немала рестриктивна политика на имиграција преку која би го канализирала доселувањето од квантитативна и квалитативна перспектива. Дури во 1919 год. Канадското министерство за имиграција почнува да добива бројни сугестии од граѓанството и различните институции за воведување рестрикции во политиката на доселувањето. Од нив, најмногубројни се барањата Канада да се чува за доселениците од англо-саксонско потекло. Под притисок за сопствено преиспитување, Министерството дошло до констатација дека имигрантската политика на отворени врати, практикувана дотогаш, повеќе не е прифатлива поради потребата на Канаѓаните да ја заштитат својата националност. Така, по војната е усвоена нова, селективна имигрантска политика. Таа вклучува листа на преференција на доселениците, согласно нивната народност. Прва позиција — онаа на најпожелни — во неа ја заземаат Скандинавците. Во однос на нив одредени резерви се искажуваат само во случај на отворено појавување на социјалистички идеи.¹ Таквата политика не се менува сè до Втората светска војна.

За време на Втората светска војна Канада е една од ретките земји која останала надвор од отворено воено ангажирање. Тоа за неа има позитивни ефекти — најзначаен од нив е просперитетот на индустриските гранки кои произведувале производи потребни за земјите ангажирани во војната. Затоа и таа не можела да се спротивстави на притисоците во прифаќање на бегалците од земјите во кои се војува. Најголем притисок во тој смер врз неа вршат Британија и Соединетите Држави. Тие бараат да дозволи поширока квота на доселување на бегалците од Германија и Источна Европа. Тие би се населувале во ненаселените простори — оние што се негодни за британските работници.

¹ Karni M. G., *Finish Diaspora I, The Multicultural History society of Ontario, Toronto, 1981, str. 1933;*

Одлука за прифаќањето на луѓето од фашистичките логори била донесена во 1947 год. Таква одлука истата година изгласале и Британците. Според неа требало да се прифатат младите работници кои бегале од земјите на фашизмот и социјализмот, кои биле од машки и женски пол, кои се изјасниле како неженети и немажени. Тие би се сместиле во работнички логори во тек на една година, за потоа да се стекнат со право сами да бараат работа каква што им одговара. Меѓутоа, по пропишаната година почнале да се прават низа препреки за излегување од логорите. Токму тоа го зголемува бројот на имигрантите во Канада. Во неа едни доаѓаат директно, други преку Британија — откако во неа не успеале да се здобијат со граѓански статус. Многу од нив немаат намера во неа да се населат постојано, туку преку неа полесно да влезат во Соединетите Држави кои имале имигрантска политика со повеќе дискриминаторски клаузули.

Во состојба кога голем број луѓе од европските земји настојувале да влезат во Канада и кога земјите со кои таа има односи на зависност притискале таа тоа да го дозволи, нејзиното Министерство за имиграција одлучува да не воведува квота на имигранти и да не прави заедничка листа на преференција. Неговите служби само би правеле одредена селекција во однос на земјата од која се врши доселувањето.²

Во 1947 година била донесена и одлука веќе доселените да можат да ги доведат членовите на семејствата и роднините. Може да се доведат: „сопруг или сопруга, син, ќерка, брат или сестра, заедно со сопругот и сопругата и неженетите деца, ако ги има; таткото или мајката; сираци; внук или внука под дваесет и една година; на било кое лице кое е легален жител на Канада кој е во позиција да ги прифати и да се грижи за таквите роднини... како и лице кое влегува во Канада со намера да стапи во брак со легален жител, под претпоставка дека потенцијалниот сопруг(а) е способен да се грижи за намерниот сопруг(а).³

Доселувањето во тој период било можно и преку склопување работни договори со одредени агенции. Такви договори нуделе посебно организациите кои претпоставуваат работни задолженија што не се атрактивни за Канаѓаните. Такви се рудниците за метали, фабриките во кои условите за работа се тешки, земјоделските организации — посебно оние што имале плантажи за шеќерна репа.

Во годините по војната Канада прифаќа околу четириесет до педесет илјади доселеници од Источна Европа. Поради спремноста да се прифатат да ги преземат задолженијата кои им биле неприемливи на староседелците, тие биле гледани добронамерно од нивна страна. Дури подоцна, кога пазарот на работна сила почнал да се заситува, јавното мислење почнало да се менува во правец на спротивставување на понатамошниот раст на наслението по пат на нови доселувања.

² Danys M., Lithuanian Immigration to Canada after the Second World War, Multicultural History Society of Ontario, Toronto. 1986;

³ Isto, str. 77;

Македонците како народ со емигрантска традиција

Иселувањата од Македонија (сфатена како географско и народносно подрачје) имаат долга традиција. Во времето кога таа била дел од Турската Империја, со средишна позиција во неа, тие се мали, но се зголемуваат од 17 и 18 век наваму. Посебен придонес за тоа имале војните што Империјата ги водела со Австрија. Кога австриските војници дошле до македонските градови, тие повлекле по себе дел од нивното население исплашено од турските репресалии. Дел од овие иселеници стигнал дури до Русија.⁴

Поголемиот дел од најстарите миграции влегувале во категоријата печалбарство. Тоа е привремено престојување на дел од машкото население во регии кои бараат работна сила, со цел да се решат проблемите на егзистенцијата отежнати од колонијалниот статус, традиционалната економија и интензивниот демографски раст. Печалбарството прво било ориентирано кон блиските локалитети (на пример, населението од планинските села оделе како сезонски работници во земјоделските регии, потоа кон подалечни делови од Империјата — Смирна, Солун, Скадар, Цариград), за постепено да се прошири и надвор од неа.

Следејќи ги податоците за патиштата на печалбарството В. Андонов забележува дека „првата земја во која почнуваат да одат македонските печалбари е Албанија (турска провинција), за потоа да се спуштат кон Тракија и Мала Азија (пак во рамките на Империјата), за кон крајот на 18 и почетокот на 19 век да ја пронајдат Романија, и подоцна Русија. Во една нејзина провинција — Бесарабија голем број од нив и трајно се населуваат.⁵ По ослободувањето на Србија, Грција и Бугарија, тие работат и во овие земји.

Печалбарството во прекуокеанските земји започнува кон крајот на XIX век. Првите печалбари одат таму од Романија, во 1898 год., заедно со група работници од други европски земји. Набрзо тие повлекуваат нова група работници од Леринско, Костурско и Преспанско.⁶

Поголеми иселувања потоа има по неуспешното Илинденско востание од 1903 година. Бегајќи од турската osveta неколку години по ред се селат групи од илјадници луѓе — во 1903 г.: 7—8.000, 1904: 9—10.000, 1905: 10—15.000 и 1906: 15—16.000. Повеќето од нив се селани.*

Како и првите мигранти кои остануваат во Америка по неколку години и се враќаат назад со спечалените пари, за да останат дома толку колку што им дозволуваат материјалните можности, та-

⁴ Andonov V., „Iseluvanjata od Makedonija, makedonskoto iseleništvo vo prekuokeanskite zemji i negovoto organizirano sobiranje“, vo: Iseleništvo naroda i narodnosti Jugoslavije, Zbornik, Zagreb, 1978, str. 210;

⁵ Isto, str. 211;

⁶ Isto;

* Различни извори наведуваат различни податоци за бројот на иселениците по Илинденското востание. Горче Петров наведува бројка од 50.000 луѓе, од кои 18.000 се населиле во Америка, додека некои руски статистики наоѓаат дека станува збор за 30.000 иселеници (Андонов, цит. дело, стр. 212).

ка и втората група иселеници не се населува за постојано. Трајно населување се случува тогаш кога дел од работниците ги доведуваат во Америка и членовите на своето семејство. Тоа се случува во периодот непосредно пред Првата светска војна. Овие иселувања продолжуваат и понатаму со нееднаков интензитет. Поголеми се по Младотурската револуција, балканските војни, Првата светска војна. По војната се намалуваат поради рестрикциите кои почнуваат да ги воведуваат Соединетите Држави и Канада за прием на имигранти. Тогаш, дел од оние што ја напуштаат земјата почнуваат да се населуваат во Австралија.

Меѓу двете светски војни емиграцијата од Македонија е намалена. Андонов споменува бројка од 1.530 иселеници во тој период — главно од Битолскиот округ. Тие бележат нагло зголемување за време и непосредно по Втората светска војна, посебно по неуспешната револуција во Грција. Тогаш од Егејска Македонија се иселуваат околу 40.000 Македонци. Тие формираат многубројни македонски етнички заедници во повеќе Средно и Источно Европски земји, како и во низа градови во Соединетите Држави и Канада.

Иселувањата од Егејска Македонија продолжуваат и во педесеттите и шеесеттите години. Тогаш постои и интензивно иселување од Вардарска Македонија. Првите имаат повеќе политичка, но делумно и економска позадина. Вторите се доминантно од економски побуди. Траат до денес, со тоа што од средината на седумдесеттите години, поради воведувањето нови рестриktivни мерки во имигрантската политика на Соединетите Држави и Канада се ориентираат кон западно-европските земји и Австралија.

Вкупната бројка на иселувања од Македонија од XIX век до средината на седумдесеттите години Андонов ја проценува на околу 600.000 луѓе. Од нив околу 100.000 живеат во Соединетите Држави, каде има формирано заедници во Детроит, Колумбус, Гери, Си-ракузо, Рочестер, Кливленд, Синсинати, Индијанополис, Бафало, Чикаго и др. На второ место по иселување е Австралија, со околу 85.000 иселеници (половината од Егејска, а другата половина од Вардарска Македонија), концентрирани во неколку градови — Мелбурн, Сиднеј, Вулонгонг, Перт, Њукасл.⁷

По бројот на македонските иселеници Канада го заземала третото место. Во неа живеат околу 65 000 Македонци. Нивниот број до денес попрецизно не може да се утврди поради низа отежнувачки околности. Дел од нив се врзани за начинот на кој се води статистиката за имигрантите, додека друг за поведението на самите мигранти. Така: прво, во канадската статистика на имигрантите тие при доаѓањето се регистрираат според жителството во политичката единица од која се преселиле, а не според некои други карактеристики. Поради непостоењето единствена политичка заедница на Македонците, тие се регистрирани како дојденци од повеќе држави. Второ, нашите луѓе често нелегално се движат меѓу Канада и Соединетите Држави во потрага по подобра заработувачка и по-

⁷ Isto;

добри животни услови. Трето, дел од нашите имигранти поради нивната дејност во синдикатите и други радикални организации биле депортирани. Некои од нив и самоиницијативно ја напуштиле земјата. Четврто, во пописите на населението на Канада, кои редовно се спроведуваат од 1881 година наваму на секои десет години, не постоеле прашања кои попрецизно би го лоцирале географското и етничкото потекло на граѓаните. Прашања во врска со потеклото на граѓаните се воведуваат дури три пописот од 1971 година.^{7a}

Податоците од пописот од 1971 година повторно не дале прецизни информации за македонската етничка заедница во Канада, но укажале на некои тенденции на иселувањата од Југославија во целина. Тие покажале дека повеќето од оние што се изјасниле дека имаат југословенско потекло имигрирале од шеесеттите години наваму. Во меѓупописниот период 1961—1971 година бројот на нашите пораснал за 65,3%.*

Спротивно на неоспорливиот факт за интензивирањето на доселувањата на нашите во Канада во следните меѓупописни периоди, и спротивно на настојувањата на канадската статистика со дополнителни прашања да ја утврди етничката композиција на своето население, следните пописи, исто како и претходните не ги даваат саканите резултати. Македонците се само една од големиот број етнички групи кај кои постои екстремно отстапување на официјалните податоци од забележувањата на секојдневното искуство. При пописот од 1986 год., како Македонци се декларирале 11.125 лица.**

Последните пописи покажале дека голем број од имигрантите од југословенско потекло имаат статус на политичка имиграција. Овој податок, кој е во расчекор со нашата статистика,** како и со фактот дека во посочениот период не постоеле политички прогони од земјата и според тоа основи за политичка емиграција, се чини, може да се објасни со притисокот за економско емигрирање кој е

---

^{7a} При пописот од 1971 год. биле поставени прашања за местото на раѓањето, времето на имигрирањето во Канада, државјанството, етничката и културната припадност, религиозната припадност, јазикот научен во детството и оној што се говори во рамките на семејството. Меѓутоа, и тогаш повеќе граѓани не даваат одговори на овие прашања. Меѓу нив многубројни се токму дојденците од Југославија. Во споменатиот попис само една третина попрецизно ја определиле својата национална припадност, додека останатите се изјасниле како Југославени. (Томовиќ, В., „Број и друштвени положај на нивните иселеници у Канади“, во: Иселеништво народа и народности Југославије, Зборник, Загреб, 1978, стр. 359—379);

* При пописот од 1961 год. се регистрирани 68.587 жители од југословенско потекло, додека при оној од 1971 год. 104.955. (В. Томовиќ, цит. дело)

** Во рамките на истиот попис како Југославени се изјасниле 65.000. Од подрачјето на Југославија се пријавиле и 51.205 Хрвати, 65.000 Срби, 5.065 Словенци. (Е. Хершак, Р. Чичак — Ченд, „Канада: Мултикултурализам“, Миграциске теме, год. 7, бр. 1, Загреб, свибањ, 1991, стр. 20)

*** Нашата статистика се обидува да води евиденција само за лицата кои се привремено вработени во странство, но од низа објективни причини, оваа евиденција е непотполна. Како привремено вработени во Канада од Македонија, при пописот од 1971 год. се регистрирани 1.599 лица, додека во 1981 год. 3.876.

закочуван од ограничувањата на канадската имигрантска политика. Голем број од оние што се селеле во Канада се пријавувале како политички емигранти, зашто така полесно можеле да го решат имигрантскиот статус.

Во последно време обиди за бројно одредување на своето членство прави Канадско-македонската федерација. Земајќи предвид низа извори на податоци (регистрирање на фирми, членство во црковни, спортски, културно-уметнички клубови и други неформални асоцијации), таа утврдила дека во Канада живеат меѓу 130 000 и 150 000 Македонци. Од нив повеќе од 100 000 се населени во Торонто.

Македонската етничка заедница во Торонто

Торонто станува мултикултурен центар во текот на последните децении од овој век. На почетокот од векот тој е населен со британско население. Во првата деценија е изложен на масовни доселувања од низа европски земји, но и покрај тоа битно не ја променува својата структура. Во 1911 година 80% од неговото население има британско потекло. Останатите се новодојденци — Евреи, Германци и помали групи на Италијанци, Кинези и Словени (Македонци, Украинци и Полјаци).⁸

Оваа композиција не е многу изменета и во четириесеттите години, кога има „етнички енклави и во некои области е полиглотски град...“, но од друга страна останува предимно британски во термините на навиките на луѓето, нивните ставови и, секако, местото на англискиот јазик“.⁹

Присуството на македонски привремени работници и емигранти во структурата на Торонто е во согласност со општата етничка структура. Во него Македонци доаѓаат уште пред 1903 година а посебно по тоа, но во 1916 година, како ќе забележи во ретроспектива Националниот календар на македонската црква, „нивниот број бил толку мал што можеле да се избројат на вашите десет прсти“.¹⁰ Во четириесеттите години нивниот број пораснува на 1 200 семејства. Таа е најголемата македонска заедница како во Канада, така и во Северна Америка воопшто. Таквиот статус го задржува до денес, поради големиот број нови доселувања, посебно во периодот од почетокот на шеесеттите до средината на седумдесеттите години.

Еколошки и економски аспекти на населувањето

Етничките заедници во Торонто, и воопшто во Канада, во своите еколошки аспекти не се предмет на проучување на канадските социолози. Меѓутоа, тие спроведуваат многубројни истражувања на

⁸ Harney R. F. (ed.), *Gathering Place: Peoples and Neighbourhoods of Ontario, Toronto, 1985*, str. 3;

⁹ Isto;

¹⁰ Petroff L., „Sojourner and Settler: The Macedonian Presence in the City, 1903—1940“, во: Harney R. F. (ed.), *Gathering Place*, cit. delo, str. 178;

животот во сламовите, кои можат да послужат како литература која ги отсликува животните услови на етничките малцинства, затоа тие го сочинуваат во најголем обем населението на областите на сламовите. Во врска со тоа Џејмс Мидлтаун истражувајќи некои слам области (Ворд и Нијагара Стрит) ќе забележи дека „областа на сламовите и присуството на странци често одат рака под рака“.¹¹ Областите што тој ги истражува се токму оние во кои е концентрирано македонското население.

Македонците имигранти ја населуваат Нијагара Стрит во периодот меѓу 1909 и 1919 година, за по дваесеттата да се придвижат кон Квин Стрит Вест и Ворд. Во текот на истиот период кога се формираат овие населби тие населуваат уште една — Таун оф Вест Торонто Данкшн, во која се собираат работниците ангажирани во кланиците.

Всушност, просторот кој го населуваат Македонците во градската конфигурација на Торонто е биран врз основа на близината на работните места. Тоа се населби во чија близина се наоѓаат металската индустрија, кланиците, кожарниците и другите процесни фабрики — фабриките кои повеќе од останатите ја загадуваат средината како со штетни гасови така и со непријатни мириси. Во врска со ова Лилјан Петроф ќе ја регистрира „посебната порверзна сорта на гордост на овие работници со способноста да ги поднесат овие смрдливи простори“.¹² Подоцна овие области од периферијата на Торонто, откако процесната индустрија ќе се дислоцира од нив, ќе станат пристојно место за живеење со многу подобри услови отколку што се централните подрачја на градот во кои се населуваат други етнички групи (Евреи, Италијанци и Кинези).

Во почетоките на населувањето, кога македонската група ја сочинуваат само работноспособни мажи, тие живеат заедно — собрани во куќи претворени во спижалишта. Здравствено-хигиенските извештаи за тој период, кои ги анализира Лилијан Петроф давале податоци за куќи со четири до пет соби во кои живееле по 20 луѓе.¹³

Деловите од градот во кои се населуваат Македонците стануваат и простори за нивната приватна дејност. Со доаѓањето тие се вработуваат во „смрдливите“ фабрики, но набрзо некои од нив откриваат отворени можности за ангажмани во сферата на приватниот бизнис. Тоа брзо прилагодување во економската сфера Л. Петроф го поврзува со нивната квалификациона подлога. Нашите доаѓаат во новиот свет како неквалификувани работници, но тие обично доаѓаат по престојот во други мигрантски подрачја во кои работеле специфични работи и се здобиле со конкретни работни искуства. Затоа и можат да започнат нешто свое во светот кој не прави по-

---

¹¹ Middletown J., *The Municipality of Toronto: A History I*, cit. по Harney (ed.), str. 188;

¹² Petroff L., vo: *Gathering Place*, cit. delo, str. 181;

¹³ Isto, str. 184;

себни пречки на тој план, барем за некои дејности кои им се непривлечни на Британците. Така, набрзо по доаѓањето тие оформуваат низа претпријатија. Во почетокот најголемиот број од нив се поврзани со нивните групни потреби — првите претпријатија се оние на кафеции, поморски агенти, бакали, банкари, гостилничари, месари.

Заеднички изнајмените куќи лоцирани на главните улици на погоре споменатите области од првите години на доселувањето се заменуваат со индивидуално изнајмени куќи во помирните странични улочки кога работниците почнале да ги повлекуваат во Канада членовите на своите семејства. Најчесто семејството се сместувало во дел од куќата, а останатиот дел бил претворуван во пансион во кој живееле оние што уште биле самци. Тоа имало како економска така и емотивна позадина — животот во кој се делел просторот и со тоа и трошоците за неговото одржување бил поевтин а освен тоа и поблизок до оној во родниот крај во кој се негувале интимни меѓучовечки релации.

Во првите години на имиграцијата нашите не се одлучувале становите во кои живееле да ги претворат во своја сопственост, било затоа што тоа барало издвојување поголема сума средства кои било поразумно да се инвестираат во бизнисот, било затоа што тоа значело трајно врзување за новиот свет, на што сеуште не биле подготвени. Заработените пари или се штеделе или се вложувале во сопствен бизнис. Просторот во кој тој се лоцирал повторно се изнајмувал. Обично, оние што отворале бакалници, кафетарии, ресторани и сл. изнајмувале поголеми куќи во кои организирале работен простор, станбен простор и пансион за соселаните. Први случаи на стекнување куќи во приватна сопственост, следејќи ги животните истории на имигрантите, Лилијан Петроф открива во 1913 год. Нивниот број се зголемил следните години.

Првите сопственици на куќи се бизнисмени кои не ја напуштиле старата практика на спојување на работниот и станбениот простор. Тие само ги купувале куќите кои порано ги изнајмувале. Подоцна, по 20-тите години, зголемената рента ги поттикнала и работниците од фабриките да се одлучат за сопствени куќи. Високите цени, притоа, ги терале да ги купуваат куќите во победни области, отколку што биле оние во кои живееле под наем.

За тоа делумно придонесувал и непријателскиот став на британските сопственици кон новодојденците од Источно-Европските земји.

Кон крајот на дваесеттите години населувањето во сопствената куќа станува вообичаена практика. Куќата станува статусен симбол. Значењето што притоа ѝ се придавало на областа во која е сместена куќата, јасно говори за тоа дека македонската етничка заедница веќе е прилагодена на канадскиот социо-културен простор и е со активни настојувања да го продлабочи процесот на втопувањето во него.

Институционални аспекти на македонското етничко заедништво

Македонците во однос на барањето колективни решенија за обезбедување на својата позиција во новото општество покажуваат блискост со сите етнички групи доселени од области со традиционална култура. Првите институции на колективниот живот ги оформуваат непосредно по доаѓањето и тие понатаму ефективно делуваат. Во нешто изменета организациона поставеност и цели тие постојат и денес.

Прва пројава на македонското етничко заедништво се спомагателните друштва. Во почетокот тоа се друштва што ги поврзуваат имигрантите од одредена селска заедница кои и по доаѓањето се населиле на едно место. Првото друштво е на селаните од село Ошчима (основано во 1907 год.), а непосредно по него се основани Желевско, Буфско, Тетовско, Преспанско, Габрешко, Загоричанско, Гаватско, Рулско и др. Овие друштва играат улога во давањето материјална и морална помош на своите членови и членовите на нивните семејства, во одржувањето на македонската културна традиција во новата средина, како и давањето помош на соселаните од стариот крај.

По спомагателните друштва се прават обиди за основање и на други типови организации. Први од нив се политичките. Тие се јавуваат во дваесеттите години и своите членови ги поврзуваат преку идентичноста на политичките ставови донесени од старата татковина и врзани за неа. Обично точка на поврзување станува идејата за моменталниот и иден статус на Македонија. Задржувањето на оваа идеја до денес јасно говори за минорниот статус на македонската етничка заедница на која сеуште ѝ се непристапни приодите кон политичката сфера на канадското општество.

Религиозните институции, кои кај повеќето етнички заедници израснуваат во самите почетоци на нивното конституирање, кај македонската заедница се јавуваат подоцна поради објективни тешкотии на тој план. Првите обиди за организирање македонска национална црква во Торонто биле направени уште во 1911 год., но се јавил проблемот на нерешениот статус на македонската црква во матичната земја.

Македонската национална патријаршија е обновена дури во 1958 година. Непосредно по тоа почнува никнувањето на црковни општини во сите локалитети во кои постои поголема концентрација на македонско население. Всушност, првата македонска црковна општина е основана нешто порано, во 1956 година во Мелбурн, кога почнала изградбата на македонската православна црква. Нејзиното осветување е во 1960 година.

Во Америка прва црковна општина е основана во Гери — Индијана во 1960 година. Во Торонто таа се јавува две години подоцна — во 1962 година. Тогаш почнува градењето на македонската православна црква „Св. Климент“. Истата е осветена во 1965 година. Потоа никнуваат црковни општини во сите американски градови во кои има поголеми групи Македонци.

Политичките и религиозните организации на нашите во земјите на емиграцијата, во нашата литература, но и во јавното мислење на домаќинската земја, обично се доживувани како организации преку кои се одржува националната свест донесена од матичната земја и преку кои се вложуваат напори за учество во нејзиниот јавен живот. Овде затоа и се наведува мислењето на повеќе американски социолози кои ја истражуваат нивната улога во животот на етничките малцинства, меѓу другите и на македонското — дека тие просто се обиди на етничките малцинства да направат чекор погоре во акултурацијата кон англосаксонскиот стил на живот. Црковните општини се чекор во надминувањето на селскиот локализам кој доаѓа до израз кај спомагателните друштва. Селаните од повеќе села преку нив се поврзуваат врз поширока основа — врз основа на домаќинската етничка група. Тоа понатаму бара дополнителни чекори на патот на приклучувањето кон поширокото канадско општество.¹⁴ Преку изградбата на националниот идентитет се надминува идентитетот оформен во стариот крај на тесна територијална основа и се отвора патот за оформување на новиот идентитет на членови на новата мултикултурна заедница. „Иако обично согледувани од домаќинското општество како донесени од старата земја, националните клубови, религиозните заедници и спомагателните друштва кои ги надминуваат лојалностите на родниот град или село, биле суштински феномени на Торонто и согледани како такви од страна на имигрантите“.¹⁵

Marija TAŠEVA

MACEDONIAN ETHNIC COMMUNITY IN CANADA

(S u m m a r y)

The formation process of Macedonian ethnic community in Toronto, one of the biggest macedonian communities outhside the domestic country is examined. The process of immigration is following from the begining of the century, when a small group of migrant workers from Rumenia incidently founded Kanada as a country with some job possibilities, to the oeighteeths, when the immigrant wave is going to be the biggest. The community which had grown in meantime as a consequence of a tendency for concentrating on a narrow space has demonstrated the same development as the others ethnic communities on american ground — their members formed a series of asociacions with collectiv demands for protection, security and social status.

¹⁴ Harney R. F., *Gathering . . .*, cit. delo str. 18—19;

¹⁵ Isto, str. 19;